

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 72.029 van 25 februari 1998
in de zaak A. 33.495/VII-5700.**

In zake : de p.v.b.a. "ALGEMENE ONDERNEMINGEN IN GRONDWERKEN EN VERVOER VERHAEREN EN CO",
gevestigd te ZEMST,
Damstraat 195

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse Executieve, thans de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de p.v.b.a. "ALGEMENE ONDERNEMINGEN IN GRONDWERKEN EN VERVOER VERHAEREN EN CO" op 20 september 1985 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse regering van 2 mei 1985 waarbij het beroep, ingesteld door de v.z.w. SALEM, tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 25 augustus 1982 waarbij aan de verzoekende partij vergunning wordt verleend tot het exploiteren van een zandgroeve te Mechelen (Heffen), wordt ingewilligd en het beroepen besluit wordt vernietigd;

Gezien de memorie van antwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 19 september 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 december 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 februari 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Ph. VAN DE VELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 25 augustus 1982 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen aan de verzoekende partij een vergunning tot het exploiteren van een zandgroeve met gebruik van motoren met inwendige verbranding op de percelen gelegen te Mechelen (Heffen) Zennedijk, sectie G, nr. 230/a en wijk A, nrs. 176/b, 177/a2, 173/b2, 174/a en 180a, "met uitzondering van het deel van dat perceel dat buiten het voorziene ontginningsgebied op het gewestplan valt"; in het besluit wordt overwogen dat uit het onderzoek is gebleken dat de aanvraag kan worden ingewilligd voor een termijn van tien jaar en in artikel 3 wordt bepaald dat de vergunning wordt verleend voor een termijn verstrijkend op 25 augustus 1992.

Als bijzondere voorwaarde wordt opgelegd :
"Het peil van de heropvulling zal beperkt blijven tot het oorspronkelijke maaiveld; de opvulling zal enkel met inerte materialen geschieden".

1.2. Met een op 29 oktober 1982 ter post aange-
tekend verstuurd brief, tekent de v.z.w. SALEM beroep
aan tegen dit deputatiebesluit.

1.3. In een brief van 23 november 1982 meldt de
v.z.w. SALEM aan de dienst van het Mijnwezen dat zij
geen bezwaar heeft tegen de nodige zandwinning doch "wel
tegen de opvulverplichting".

Met een brief van 10 maart 1983 herinnert de
v.z.w. SALEM de Voorzitter van de Vlaamse regering aan
het door haar ingestelde beroepschrift van 29 oktober
1982.

1.4. Op 2 mei 1985 wordt de thans bestreden
beslissing genomen.

Het beroep van de v.z.w. SALEM wordt
ingewilligd en het deputatiebesluit van 15 augustus 1982
wordt vernietigd;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als
eerste, tweede en derde middel respectievelijk aan-
voert :

- "1. Het bestreden besluit doet uitspraak op beroep
ingesteld door een vzw SALEM;
Deze heeft haar hoger beroep niet betekend noch
ter kennis gebracht aan verzoekster die aldus
haar rechten niet heeft kunnen verdedigen in de
procedure van beroep;
De op straffe van nietigheid voorziene forma-
liteiten werden derhalve niet nageleefd;
2. Vermits het beroep niet aan verzoekster werd
betekend kon zij zich evenmin een idee vormen of
de vzw SALEM al dan niet een belanghebbende is
zoals voorzien in de Wet;
Zij kon zich dan ook haar argumenten niet laten
gelden met betrekking tot het al dan niet
voldoen aan die voorwaarde door de vzw SALEM;

Ook het bestreden besluit vermeldt enkel de naam 'VZW SALEM' zonder vermelding van zetel, doel, enz...;

De Vlaamse Executieve heeft dan ook nagelaten na te gaan of en in welke mate de vzw SALEM de hoedanigheid van 'belanghebbende', had om het litigieuze beroep in te stellen;

3. Verzoekster blijft van mening dat de vzw SALEM geen belanghebbende is in de zin van de wet; Vooreerst vermelden haar statuten in het Belgisch Staatsblad onder andere noch een datum van stichting, noch het juiste adres van de zetel, enz... zodat deze vzw SALEM krachtens artikelen 1 en 2 van de Wet van 27 juni 1921 geen rechtspersoonlijkheid geniet; Voorts werden haar statuten niet neergelegd ter Griffie van de Rechtbank van Eerste Aanleg en heeft zij er evenmin sinds 18 november 1981 een ledenlijst neergelegd zodat zij zich krachtens de artikelen 10 en 26 van de Wet van 27 juni 1921 niet op de rechtspersoonlijkheid kan beroepen jegens derden; Bovendien vermeldt het Bestreden Besluit zelf dat de vzw SALEM aan de Dienst van het Mijnwezen op 23 november 1982 zou geschreven hebben dat zij tegen de nodige zandwinning geen bezwaar had; Dit is nochtans het voorwerp zelf van de vergunning die zij bestrijdt; Zij had dan ook in ieder geval geen belang bij het instellen van haar hoger beroep";

2.1.2. Overwegende dat het gegrond bevinden van een dezer middelen tot gevolg zou hebben dat het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 25 augustus 1982 definitief wordt; dat gelet op het gegeven dat die in eerste aanleg verleende vergunning sedert 25 augustus 1992 is verstreken, de verzoekende partij thans geen belang meer heeft bij de eerste drie middelen;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als vierde middel aanvoert dat het bestreden besluit onvolledige en onjuist is gemotiveerd; dat zij dat middel als volgt adstrueert :

- "a. Het stelt ten onrechte dat de vergunde percelen volledig ontgonnen zouden zijn
Het is integendeel zo dat er nog voor minstens 50.000 m³ zand kan gewonnen worden waarvan de waarde kan geschat worden op 85,-F per m³;
- b. Het stelt dat het Zennegat - Battenhoek als landschap gerangschikt werd op 30 mei 1983 en dat het aanleggen van een vuilnisbelt en het achterlaten van afvalprodukten verboden zou zijn

Vooreerst dateert het rangschikkingsbesluit van 30 mei 1984 en niet van 30 mei 1983;

In ieder geval dateert zij van na het besluit van de Bestendige Deputatie van 25 augustus 1982;

Bovendien werd in dit Besluit van 30 mei 1984 een uitzondering voorzien voor de percelen, uitgebaat door verzoekster, precies om deze toe te laten haar uitbating van de zandgroeve verder te zetten;

Inderdaad worden krachtens artikel 2A8,9 en 12 de percelen uitgesloten die gelegen zijn in de zone voor ontginningen;

Dit is het geval voor de percelen die het voorwerp uitmaakten van het vergunningsbesluit d.d. 25 augustus 1982;

Tenslotte voorzag dit Vergunningsbesluit dat de opvulling van de put niet zou gebeuren met afvalstoffen, maar wel met inerte materialen;

- c. Het stelt dat de bouwvergunning van verzoekster dd. 30 september 1982 zou zijn vernietigd

Vooreerst moet gesteld worden dat de Beslissing van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud dd. 24 mei 1984 niet definitief is vermits er hier-teen een verhaal hangende is voor Uwe Raad (G/A 31.882/IV-10824);

Bovendien houdt de Beslissing van de Gemeenschapsminister geen vernietiging in van de bouwvergunning (vergunning tot wijzigen van het relief), die aan de pvba. GEBROEDERS VERHAEREN werd verleend maar spreekt zij zich enkel uit over de wijziging van de op 27-28 oktober 1980 door de Stad Mechelen toegestane vergunning; In deze vergunning noch in haar bijlagen is sprake van enige maximumdiepte;

Maar in het advies van het Mijnwezen dd. 21 maart 1980 wordt gestipuleerd 'Op het bijgevoegd plan wordt aangegeven dat de uitbatingsdiepte 4,40 m bedraagt. De zandlaag bereikt echter een dikte van 7 à 8 m. Om economische redenen dient dan ook de volledige zandlaag ontgonnen';

In de mate deze vergunning dd. 27-28 oktober 1980 van de Stad Mechelen definitief geworden was, betekent de Beslissing van de Vlaamse Gemeenschapsminister dd. 24 mei 1984 dan ook geen beletsel tot het verder exploiteren van een zandgroeve;

en dit ongeacht wat door de Gemeenschapsminister op 24 mei 1984 werd beslist;

- d. Het stelt tenslotte dat aan verzoekster de vergunning zou zijn geweigerd om een stortplaats klasse I en II uit te baten door de Bestendige Deputatie van Antwerpen op 6 oktober 1983 en door het Ministerieel Besluit van 1 oktober 1984

Ook hier gaat het om een omstandigheid die dateert van na het Besluit van de Bestendige Deputatie van 25 augustus 1982;

Voorts is het Ministerieel Besluit van 10 oktober 1984 geen definitieve beslissing vermits verzoekster hiertegen verhaal heeft ingediend bij Uwe Raad waar de procedure hangende is (GA/32261/VII-5270);

Bovendien is dit motief volkomen irrelevant in de mate het al dan niet bekomen van een vergunning om een stortplaats te exploiteren uiteraard vreemd is aan de vergunning om een zandgroeve uit te baten;

De betrokken percelen vormen een grote put die gegraven werd om de Zenne-dijken te verbreden en te verhogen om aldus het regelmatig onderlopen van de aanpalende gronden te vermijden;

Indien verzoekster overgegaan is tot het aanvragen van een vergunning om een stortplaats uit te baten, dan was het omdat zowel de tijdelijke vergunning tot uitzavelen van 29 november 1978 van de Stad Mechelen als de bouwtoelating afgeleverd op 27-28 oktober 1980, als de beslissing van de Bestendige Deputatie van 25 augustus 1982, waarbij verzoekster gemachtigd werd de zandgroeve uit te baten, aan verzoekster de verplichting oplegden om de put opnieuw op te vullen, hetgeen tot voordeel had aan het landschap zijn oorspronkelijke uitzicht terug te geven, en de ondergravingen van de Zennedijken te vermijden;

Het kwestieuze perceel is trouwens gelegen in een uitbatingszone;

Indien de Overheid nu meent hierop te moeten terugkomen en bijvoorbeeld te stellen dat er helemaal niet meer moet opgevuld worden, dan is dit niet alleen strijdig met haar vorige beslissingen maar bovendien kan dit geen afbreuk doen aan een vroeger verleende vergunning tot exploitatie van de zandgroeve, exploitatie die volledig losstaat van de latere eventuele opvulling van de put";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij als volgt antwoordt :

"a. Verzoekster betwist dat de vergunde percelen volledig ontgonnen zouden zijn. Uit het verslag van de Hoofdingenieur-directeur der Mijnen, alsmede uit de nota voor de leden van de Vlaamse Executieve blijkt evenwel dat de betrokken percelen reeds volledig ontgonnen werden na een vroegere tijdelijke vergunning. (adm.doss. stukken 16, 21 en 22)

b. Verder wordt aan het bestreden besluit verweten dat het in de aanhef stelt dat het Zennegat-Battenbroek als landschap gerangschikt werd op 30 mei 1983, terwijl het rangschikkingsbesluit dateert van 30 mei 1984, en in elk geval na het besluit van de Bestendige Deputatie van 25 augustus 1982 werd getroffen.

Verwerende partij stelt dat er inderdaad een verkeerde datum van het besluit vermeld is. Dit betreft evenwel slechts een materiële vergissing die ambtshalve kan rechtgezet worden en is volgens een constante rechtspraak van de Raad van State geen motief tot vernietiging.

Dat bovendien het rangschikkingsbesluit getroffen werd na het besluit van de Bestendige Deputatie kan de rechtsgeldigheid van het besluit van 2 mei 1985 van de Vlaamse Executieve niet aantasten.

Immers, bij de beoordeling van de zaak, dient de administratieve overheid, volgens de rechtspraak van de Raad van State, uit te gaan van de toestand zoals die zich voordoet ten tijde van de beslissing en dient zij rekening te houden met alle wetteksten die van kracht zijn op het ogenblik dat de beslissing wordt genomen.

Dat er bovendien een uitzondering zou voorzien zijn voor de percelen, uitgebaat door verzoekende partij, wordt tegengesproken door het rangschikkingsbesluit zelf dat in artikel 2, A, 4 het algemeen verbod oplegt een vuilnisbelt aan te leggen en afvalprodukten achter te laten. (adm.doss. stuk 13)

c. Het bestreden besluit van 2 mei 1985 haalt in de aanhef het ongunstig advies van 21 februari 1985 aan van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening waarbij verwezen wordt naar het ministerieel besluit van

24 mei 1984, houdende vernietiging van de bouwvergunning van 30 september 1982 van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Antwerpen. (adm.doss. stuk 18 en 22)

Vooreerst stelt verzoeker dat de beslissing van 24 mei 1984 van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud niet definitief is, vermits er daartegen een verhaal hangend is voor de Raad van State.

Met deze bewering kan niet ingestemd worden.

Een besluit, in casu het vernietigingsbesluit van 24 mei 1984, is definitief tot zolang geen ander besluit van kracht geworden is. Een beroep bij de Raad van State heeft bovendien geen schorsende uitwerking.

Bovendien houdt het besluit van 24 mei 1984 wel degelijk een vernietiging in van de door de Bestendige Deputatie toegekende bouwvergunning, en wel in de mate dat een verdere uitdieping tot 8 à 9 m werd aangevraagd.

Inzake exploitatievergunningen is het voor het bestuur tenslotte steeds mogelijk nieuwe voorwaarden op te leggen of bestaande voorwaarden te wijzigen. (zie arrest NV COMPAGNIE CENTRALE DE CONSTRUCTION, nr. 8118 van 7 oktober 1960 en Ir. R. NUYTS, 'De als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichtingen en andere reglementeringen betreffende de industriële leefmilieubeheersing', Brugge - bijwerking nr. 9 van oktober 1984)

d. In een laatste overweging wordt aan het besluit van 2 mei 1985 verweten dat het gesteund is op het ministerieel besluit van 1 oktober 1984 tot verwerping van het beroep, ingesteld door de Heer VERHAEREN tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie van Antwerpen van 6 oktober 1983, waarbij aan de PVBA Algemene Ondernemingen in Grondwerken en Vervoer VERHAEREN EN CIE, vergunning werd geweigerd tot het uitbaten van een stortplaats klasse I en III.

Weliswaar gaat het hier om een omstandigheid die dateert van na het besluit van de Bestendige Deputatie van 25 augustus 1982, maar deze vaststelling kan de rechtsgeldigheid van het besluit niet aantasten, aangezien de overheid bij de beoordeling van de zaak moet uitgaan van de toestand, zoals die zich voordoet op het ogenblik van de beslissing.

Dat een besluit niet definitief is, als er verhaal bij de Raad van State werd ingediend, werd hierboven in punt 3,b. reeds weerlegd.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat een vergunning slechts kan worden afgegeven, indien de nabestemming, opgelegd door het gewestplan, wordt verwezenlijkt";

2.2.3.1. Overwegende dat het bestreden besluit als volgt is gemotiveerd :

"Gelet op het verslag van de Hoofdingenieur-directeur der Mijnen waaruit blijkt :

- dat volgens de exploitatievergunning de groeve moet opgevuld worden en dat als opvulmateriaal enkel grond, puin, stenen of inertmateriaal mag worden gebruikt;
- dat de vergunde percelen reeds volledig ontgonnen zijn;
- dat in toepassing van het afvalstoffendecreet het bedrijf vóór 15 mei 1983 een nieuwe stortvergunning moet aanvragen.

Gelet op het besluit van de Vlaamse Executieve van 30 mei 1983 waarbij het Zennegat-Battenbroek als landschap gerangschikt werd. Volgens dit besluit zijn bepaalde activiteiten in de ontginningsgebieden volgens de voorwaarden opgelegd door de Gemeenschapsminister na de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen gehoord te hebben, toegelaten. Het aanleggen van een vuinisebelt en het achterlaten van afvalprodukten is er echter verboden;

Gelet op het ongunstig advies dd. 21 februari 1985 van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening waarbij verwezen wordt naar het Ministerieel Besluit dd. 24 mei 1984 houdende de vernietiging van de bouwvergunning van 30 september 1982 van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van ANTWERPEN;

Gelet op het Ministerieel Besluit dd. 1 oktober 1984 tot verwerping van het beroep, ingesteld door de Heer VERHAEREN M. tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie van ANTWERPEN van 6 oktober 1983, waarbij aan de P.V.B.A. Algemene Ondernemingen in Grondwerken en Vervoer VERHAERE & Cie, vergunning werd geweigerd tot het uitbaten van een stortplaats klasse I en III";

2.2.3.2. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat uit het bij het verzoekschrift gevoegd advies van het Mijnwezen van 21 maart 1980 blijkt dat de zandlaag een dikte van 7 tot 8 meter bereikt en dat de uitbatingsdiepte beduidend meer bedraagt dan 4,4 m zoals aangegeven op het plan bij de vergunningsaanvraag; dat ook uit de notulen van de hoorzitting op het stadhuis van Mechelen van 1 juni 1993 blijkt dat de nog te ontginnen oppervlakte ongeveer 1 tot 2 ha bedraagt; dat het feit dat nog niet al het zand werd ontgonnen ook blijkt uit het besluit van 24 mei 1984 van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, houdende de vernietiging van het besluit van de bestendige deputatie van de

provincieraad van Antwerpen waarbij vergunning werd verleend tot het wijzigen van het reliëf tot op een diepte van ongeveer 8 meter; dat de verwerende partij van haar kant verwijst naar de stukken 16, 21 en 22 van het administratief dossier; dat stuk 16 louter inhoudelijk nietszeggende brieven betreft waarbij vanwege de dienst van het Mijnwezen ontwerpen van antwoord worden toegezonden aan de directeur-generaal der Mijnen en aan de administrateur-generaal van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, zonder dat de ontwerpen van antwoord bij die brieven zijn gevoegd; dat het stuk 20 een nota bevat gericht aan de leden van de Vlaamse Executieve waarin het ontwerp van besluit van de Vlaamse Executieve tot intrekking van de aan de verzoevende partij verleende exploitatievergunning voor een zandgroeve en het opvullen ervan ter goedkeuring wordt voorgelegd; dat in die nota aan de leden van de Vlaamse Executieve melding wordt gemaakt van de in het ontwerpbesluit opgenomen weigeringsmotieven, waaronder het motief dat de betrokken percelen reeds volledig werden ontgonnen na een vroegere tijdelijke vergunning; dat het stuk 22 alsdan de bestreden beslissing zelf betreft waarin voornoemd motief formeel als weigeringsmotief is opgenomen; dat de feitelijke juistheid van dat motief dan ook niet kan worden aangetoond aan de hand van dat betwist motief; dat in het bestreden besluit wel wordt verwezen naar een niet nader bepaald "verslag van de hoofdingenieur-directeur der Mijnen", doch dat dit verslag nergens in het administratief dossier is terug te vinden en ook niet werd opgenomen in de desbetreffende inventaris; dat dienvolgens de verwerende partij niet heeft aangetoond dat het weigeringsmotief, dat de zandgroeve volledig zou zijn uitgebaat feitelijk juist is, terwijl uit de door de verzoevende partij neergelegde stukken alsook uit de stukken van het administratief dossier het tegendeel kan worden afgeleid; dat het eerste onderdeel gegrond is;

2.2.3.3. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat het bestreden besluit wel terecht stelt dat het besluit van de Vlaamse Executieve van 30 mei 1983 houdende de rangschikking van het Zennegat-Battenbroek als landschap bepaalt dat het aanleggen van een vuilnisbelt en het achterlaten van afvalprodukten verboden zijn, doch dat die bepaling ten onrechte als weigeringsmotief wordt gehanteerd; dat, immers, overeenkomstig punt 4.4. van de bijzondere voorwaarden van het deputatiebesluit van 25 augustus 1982 waarbij de ontginningsvergunning in eerste aanleg werd verleend, enkel als opvulmateriaal mag worden gebruik gemaakt van grond, puin, stenen of inert materiaal teneinde na bedekking met een laag teelaarde de in het gewestplan Mechelen voorgeschreven nabestemming bosgebied te kunnen verwezenlijken; dat het opvullen van de ontstane put met inerte materialen, die in principe geen schadelijke gevolgen hebben voor het milieu, niet kan worden gelijkgesteld met het aanleggen van een vuilnisbelt of het achterlaten van afvalproducten; dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat voornoemd rangschikkingsbesluit niet tot doel heeft de opvulling van de zandputten met inerte materialen uit te sluiten, daar dergelijke opvulling juist kan leiden tot het herstel in de oorspronkelijke staat van het landschap dat men beoogde te beschermen; dat het tweede onderdeel gegrond is;

2.2.3.4. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat bij arrest nr. 42.398, b.v.b.a. Gebroeders VERHAEREN en C°, van 25 maart 1993, het annulatieberoep tegen het ministerieel besluit van 24 mei 1984 houdende de vernietiging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij aan de verzoekende partij de bouwvergunning werd verleend voor de wijziging van het reliëf van de bodem aan de Mechelsebaan te Mechelen, kadastraal bekend, sectie A en 173 a-b 2, 174 a, 176 b, 177 a 2, 180 a/deel en sectie G en 230 a werd verworpen; dat dienvolgens voornoemd

ministerieel besluit definitief is geworden; dat het derde onderdeel niet gegrond is;

2.2.3.5. Overwegende, wat het vierde onderdeel betreft, dat het ministerieel besluit van 1 oktober 1984 houdende de bevestiging van de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 6 oktober 1983 tot weigering aan de verzoekende partij van de vergunning tot het uitbaten van een stortplaats klasse I en III door de Raad van State bij arrest nr. 55.927 van 19 oktober 1995 werd vernietigd; dat dienvolgens het weigeringsbesluit van 1 oktober 1984 moet worden geacht nooit te hebben bestaan, zodat het weigeringsmotief gestoeld op dat besluit ondeugdelijk is; dat het vierde onderdeel gegrond is;

2.2.3.6. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat een aantal weigeringsmotieven ondeugdelijk zijn; dat niet kan worden uitgesloten dat die motieven een doorslaggevende weerslag hebben gehad op de bestreden weigeringsbeslissing,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 2 mei 1985 van de Vlaamse regering waarbij het beroep, ingesteld door de v.z.w. SALEM, tegen het besluit van 25 augustus 1982 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij aan p.v.b.a. "ALGEMENE ONDERNEMINGEN IN GRONDWERKEN EN VERVOER VERHAEREN EN CO" vergunning wordt verleend tot het exploiteren van een zandgroeve te Mechelen (Heffen), wordt ingewilligd en het beroepen besluit wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig februari 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.